

İKİLEM

Element olmak lazım. Sıcaklık-basınç hikaye olmalı, kendini, kendi özelliklerini bilmek lazım. Hal değişse de tutarlı olmak, kendi türünden çok farklı bir elementle karşılaşınca, bambaşka özelliklere bürünmeyi, belki sonsuz bir elektron kavgasını göze alarak bileşik oluşturacak kadar tutkun olmak değişime, cesur olmak lazım; element olmazsa bileşiğin de, çeşitliliğin de kalmayacağını unutmuyarak. Sonra, sevmek lazım element olmayı, yoksa o kadar elektron tutulamaz yörüngede.

Ben bakırla özdeşleştirirdim kendimi. Tam bilemiyorum neden bakır olduğumu ama başkası olamayacağımdan eminim. Buna rağmen altın, çok yaklaşabilirdi beni yoldan çıkarmaya. Ama bakır. Benim için bakır özdür çünkü.

Sarışın değilim bir kere. İsabet, güzellik anlayışım da daha başka bir şey zaten. Göze batan değil, bakılınca görülen güzellik, ağırlığı olan benim sevdiğim. Ben mesela, bakırdan bir heykel olarak hayal ediyorum kendimi: ayakları sağlam basan yere, kendinden emin. Altından bir biblonun 'üzerime toz konmasın' korkusundan uzak, her koşulda var olacağını bilen. Herhalde bakırın benim için sade güzelliği ifade etmesinden geliyor bu, sabah uyandığında güzel olmayı anımsatmasından, altının makyajından uzak olmasından.

Şehrin çok güzel yerleri vardır. Bebek vardır, Nişantaşı vardır, Akaretler vardır, altın parlaklığında, cazibesinde. Bir de hikayesi güzel insanların yaşadığı yerleri vardır şehrin, insanların hikayesine bir şeyler katmış, onları farklılaştırmış, karşılığında kendi güzelliğinin parlaklığını yitirmiş yerler vardır. Hayal gücünü kamçılayan yerlerdir buralar, bu yüzden Karagümrük yanar mesela. İşte böyle yerlerin taşı, toprağı bakırdandır.

Açıklayamıyorum ama, bakır, toprağa bağlı bir şekilde, kökleri derinlerde, daha bir temelden. Dibe vuruşlarda altın hep bayağı kalır zaten, göz yorar sadece, anlamsız gelir; bakırdır yere sağlam basmayı sağlayan.

Bakır; çünkü biraz 'Vivaldi' uyandığım sabahlarda, hava durumundan bağımsız 'Dört Mevsim'i dinlerken, her ne kadar ikileme düşürse de 'Yaz' beni, ben yine 'Kış' diyorum. Ne olursa olsun, kim vurursa vursun, özünde yıpranmaz olan, en derinine inilemez olan, meydan okuyan 'Kış', bakır. Anlayabilen için hayranlık uyandırması kaçınılmaz, fakat varoluşu beğenilmeye bağlı değil. Beğenilmeye mecbur değil, güzellik bir yan ürün. Külçeler halinde kasalarda durarak anlamsız bir hayat sürmüyor o, bir kolye ucu olup ona buna maskara da olmuyor. O daha derinden, daha bağlayıcı bir şey, daha çok şeyin akımına vesile. O, iletken kablolarda. Gümüş gibi korkarak değil, maliyeti bir kenara iterek ileten o üstelik.

Düşünmeye başlayalı yakamı bırakmaz oldu şu altın-bakır ayrımı. Sanatın mesela, gökyüzünde gezen uçları beni büyülese de, gözümü alsa da, ben o topraktan olan, içinde duygudan çok fikir barındırana tutkunum. Söz gelişi sinema girince devreye, altın tiyatroların daha da parlamak için çırpınmaktan başka çaresi kalmaz. Bakır tiyatrolar ise kitap okumak gibidir, yerini kimse alamaz.

Biraz şey istiyorum sanırım ben bakır derken, ifade etmesi zor ama, yani biraz Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki çalışkanlık, biraz Namık Kemal'in tutkusu, ne bileyim, biraz 'Ferhangi Şeyler' işte, biraz da, biraz da 'Yüzyıllık Yalnızlık' herhalde. Nokta atışı denersem, sinemaya bir romandan uyarlanan 'Mutluluk'. Bunlar içimizde bir şey bulur, önce parmaklarının ucuyla okşar, sonra biz anlamadan sarar onun etrafını, sıkır, sıkır, patlatır. Oluk oluk akıtır içindekini. Biraz acır macır ama, sonra görürüz 'o'nu. İşte 'o', bakır sağlamlığındadır, ne olduğunu bilemediğim 'o'. Yalnız biliyorum ki, -hangisi olursa olsun- element olmadığımız takdirde, çözebileceğimiz yönlerimizi bile daha tanıyamadığımız halde, 'o' nun, içimizde o keşfedilmeyi bekleyen yanına bile yaklaşamayız. Element olmak lazım.

Yasemin MİLDON